

Першими в бій. Морська піхота США зсередини

КУПИТИ

Генерал Віктор Г. Крулак, вміло поєднуючи історію з автобіографією та дію з аналізом, відокремлюючи факти від вигадок, торкається самої суті Корпусу морської піхоти — що означає бути морським піхотинцем? Що стоїть за його репутацією і як йому вдається виживати і навіть процвітати, попри непереборні політичні перешкоди та «надзвичайну схильність стріляти собі в ногу»?

Щоб відповісти на ці питання, генерал досліджує фундамент, на якому побудований цей легендарний елітний загін бійців — систему глибокої відданості Корпусу і Батьківщині та братерської любові один до одного. Аналізує морських піхотинців в умовах війни, детально описуючи їхній досвід у Другій світовій, війнах у Кореї та В'єтнамі, у яких сам був безпосереднім учасником. Детально вивчає відносини Корпусу з іншими родами військ, особливо під час операцій з метою злиття після Другої світової війни, і пропонує новий погляд на процес прийняття рішень у кризових ситуаціях.

«Першими в бій. Морська піхота США зсередини», вперше опублікована у 1984 році, досі залишається популярною серед морських піхотинців усіх рангів.

Вступне слово

Від часу заснування нашої нації стабільна участь Корпусу морської піхоти в американських битвах зробила його символом військової досконалості. Корпус став визнаним у всьому світі як елітний загін бійців, відомих своєю фізичною витривалістю, високим рівнем підпорядкованості та несамовитою гордістю за свою здатність до само-дисципліни, яку вони відчують як особистості. Причини їхньої високої репутації, однак, набагато глибші.

Генерал Віктор Крулак у книжці «Першими в бій» намагається вивести ці причини на поверхню. Він описує книжку як «серію простих віньєток, частково історію, частково легенду і частково думку», що висвітлюють ті якості, які дозволили Корпусу вижити і процвітати. Насправді книжка є чимось набагато більшим, вона дає глибокий зріз того, як Корпус думає і діє в умовах стресу, як увага до добробуту людини і високі стандарти роботи підтримують його і в добрі, і в погані часи.

Розповідаючи свою історію, автор демонструє незвичайну здатність поєднувати цікаві деталі з особистим досвідом і власною думкою.

У зображенні Крулака є суворая реальність того, що завжди показував військовий досвід: «легка підготовка — важкий бій, важка підготовка — легкий бій». Він вводить читача у внутрішню суть суворой системи підготовки новобранців, яка перетворила не одне покоління «м'яких» молодих американців на легендарні «шкіряні шиї», і пояснює при страсну рішучість лідерів Корпусу виховувати у своїх рядах: найкращі духовні якості — відданість Корпусу й Батьківщині та братерську любов одне до одного.

Я дізналася дещо про цей майже містичний дух багато років тому. Мій єдиний брат записався в морську піхоту у вісімнадцятирічному віці, коли Сполучені Штати вступили в Першу світову вину. Його листи з «навчального табору» на острові

Перріс-Айленд наповнювали мене жалем і тривогою — настільки вони були схожі на послання з табору рабської праці або військового ГУЛАГУ. Але поступово я усвідомила, що нота жалю до себе і жалісливе «я-мене» ніби зникає з його листів, і тоді на зміну їй приходить більш упевнене «ми-нас». Зрештою, настав той гордий день, коли він написав, що його група завершила навчання, і «ми вирушаємо до Франції». Як не дивно, в його листах із зони бойових дій він більше скаржився на жорстокий характер полковника його батальйону, схожого на Симона Легрі, ніж на їжу, нестатки, запеклість ворогів-бошів, з яким він і його товариші зіткнулися, або на поранення, яке він отримав у лісі Бельо. Коли війна закінчилася і мій брат повернувся у відпустку, щоб поділитися з нами своїми військовими враженнями, я запитала його про того жахливого полковника. І тут сталося щось дуже дивне. «О, — сказав він надивовижу рівним голосом, — його вбили». А потім, після хвилини мовчання, його молоді очі стали вологими. «Вибач, сестро, — мовив він, крадькома витираючи сльози, — але ми любили цього сучого сина, він так про нас дбав».

У «Першими в бій» наголошується на тому факті, що якості, які забезпечують військову досконалість, формуються не лише з наполегливих тренувань, виняткової фізичної підготовки та суворої дисципліни, але й з людської солідарності. Генерал Крулак чітко дає зрозуміти, що Корпус морської піхоти США — це більше ніж бездоганна військова машина.

Це братство, пов'язане кров'ю. Коріння цього братства живиться унікальністю морських піхотинців серед збройних сил. Читачі, які раніше не були знайомі з історією Корпусу морської піхоти, дізнаються про спроби армії і флоту обмежити або змінити фуннації Корпусу, підпорядкувавши, асимілювавши або поглинувши його одним чи іншим, або й обома родами військ. Генерал Крулак чітко і без прикрас розповідає про те, коли і чому в минулому робилися спроби применшити ідентичність Корпусу. Ми дізнаємося, що генерал Маршалл і генерал Ейзенгавер, два великі організатори нашої

перемоги у Другій світовій війні, були серед тих, хто намагався раціоналізувати морську піхоту, позбавивши її сенсу існування з військових, економічних чи інституційних міркувань.

Показово, що Конгрес знову і знову приходив на допомогу Корпусу, якому загрожувала небезпека, не з жалю чи емоцій, а заради збереження дорогоцінного американського ресурсу. Ці та інші епізоди, описані в книжці, є нагадуванням про те, що прагнення до досконалості — це важкий і кам'янистий шлях. Історія про те, як морські піхотинці в умовах апатії та скупості розробляли засоби та методи ведення десантної війни, розказана спокійно й детально. Читач переконується в неминущому значенні цього внеску у військове мистецтво, а також у далекоглядності та впертій рішучості людей, які це зробили.

Однак саме в питанні ставлення морських піхотинців до бою книжка є найяскравішою. Історія битви під Кхесанню у В'єтнамі — це незабутній портрет відданих професіоналів на війні, натхнення історія духу та доблесті за жорстоких обставин. Вона розказана із запалом та вогнем. Інші історії бойових дій морської піхоти протягом двох століть її існування — це трагічні свідчення того, що Сполучені Штати є частиною суспільства, яке століттями віддаляється від утопічної мети «Єдиного світу» мирних націй. За ці два століття наша країна в середньому брала участь у великих наземних або морських війнах протягом одного року з кожних шести. Ми також не раз брали участь в обмежених бойових діях і неоголошених війнах.

Рекомендована література

Психологія військової некомпетентності

Втрачені перемоги.
Спогади
генерал-фельдмаршал
а вермахту

Про тактику. Теорія
перемоги в бою

Вбивство: Психологічна
плата за навчання
вбивати на війні і в
мирний час

Чітке мислення.
Мистецтво ухвалювати
складні рішення від
пілота
стелс-винищувача

Літаки Антонова в
строю

Перейти до категорії
Військова справа

WAR BOOKS
військова література

КУПИТИ